

... aneb krátká zpráva o jednom malém hraní ve středně velkém městě dlouho do noci

Město Kolín mohlo by být předváděno zahraničním návštěvníkům jako ukázkové naplnění pořekadla „*Co Čech to muzikant*“. Nevím, zda je to až tak obecný rys či za to tolik může zdejší vyhlášená základní umělecká škola, ale pravdou zůstává, že je zde líheň velmi dobrých muzikantů. Není se tak čemu divit, že zdejší město, respektive škola, daly vyniknout i mnohým hudebníkům v oblasti řekněme folku (za všechny vzpomeňme třeba Jardu Svobodu z Trabandu). Zřejmě asi posledním, kdo se snaží výrazněji zapsat do povědomí za hranicemi Kolína je skupina Tata Mia. I když spolu aktivněji hrají asi tři roky, výrazněji na sebe upozornili až letos, když se po loňském nakročení probojovali do semifinále autorské porty v Ústí nad Labem. Z nápadu a za manažerské podpory Honzy Rotha, kolínského to matadora pořadatelství a muzikantství, vznikl pak pořad Tatahraní, který si dal do vínku, prozatím ve frekvenci dvouměsíční, uvádět skupinu Tata Mia a nějakého jejich hudebního hosta.

První folkový večer po uvedení Honzou Rothem tak načala jako host skupina **Epy de Mye**.

Zkrátka, když folk, tak tuplovaný, když host, tak uznávaný. Skupina Epy de Mye se pohybuje ve folkových výšinách již cirka pět let a hrají, pro českou kotlinu tradiční, melodický folk o dvou kytarách, kontrbasu a třech hlasech. I když je poslední dobou občas můžeme slyšet i v duu, je to více způsobeno nedávným odchodem druhé kytary Lukáše Kazíka. Již před letními prázdninami tak skupinu začal doplňovat **Dušan Vainer**, jehož domovskou skupinou je Šantré. Vystoupil i na koncertě v Kolíně a jak sám říká – věří, že spolupráce vydrží, protože dvě skupiny utváří jeho hudební vytížení přesně dle jeho představ. Krátké jamování před koncertem dalo tušit příjemné naladění účinkujících a následný koncert již jen v tušení utvrzoval a kolébal. Akustickému hraní a sezpívaným hlasům zasadila v půlce koncertu lehkou ránu elektrifikace. Honza Přeslička přeladil na elektrickou kytaru a následující dvě písně se hlasy s elektrikou nesourodě překřikovaly, což ještě o to více umocnila následující píseň v opětovně akustickém hávu, která až spíše recesistní přinesla nepoměřitelné uvolnění muzikantů i interpretace. Je pravdou, že sálek U Černého Koně nemá úplně nejlepší akustiku a špatně se zvučí, Lucka Cíchová si přihodila i nutnost pořídit k elektrickým kytarám i mnohem lepší aparaturu, avšak k tomu všemu bude jistě nutno přidat i další a další zkoušení neboť je znát, že si pod proudem ještě moc nerozumí. Rozhodně se však nedá říci, že se v tomto ohledu nesnaží. V jedné ze závěrečných interpretací v písni

Nad

ránem

zněla spolupráce elektrických kytar a hlasů mnohem souroději. Výjimečně mne pak zklamala i jazykolamní

Tatra

, neboť skoro nebylo rozumět slovům, ale i mistr se občas udrmolí. Celkově však velmi příjemný koncert, koneckonců omluva přijata, někde si tu elektriku musí naživo vyzkoušet.

Dost bylo folkového nebe a teď k těm dudám. Domácí skupina **Tata Mia** má v Kolíně evidentně své publikum. Zaplněný (cca 60 diváků) a hlaholící sál toho byl jasnou ukázkou. Je však otázkou, zda nekritická klaka, první vlastní pořad či jen nedobrá nálada, zapříčinily tak slabou produkci.

Zdaleka největší mínus celkového vystupování a vystoupení by se dal charakterizovat slovy klasika (promiň, Samsone): „že je to fuška když mají ladit dva hlasy...“. Oba dva interpreti osamoceně zpívající dokáží své hlasy relativně zvládnout a zvláště příjemně zastřený hlas Ondřeje Sulženka je naopak jednou z devíz dua Tata Mia. Avšak o souznění dvojhlasu nemohla být řeč, až si slyšící posluchač musel myslet, že snad dostali každý jiné noty nebo mají zapsané alespoň jiné tempo. Nekonstrující dítě však muselo jednoznačně prohlásit – jsou nazí! Byl to snad záměr?! Určité šoumenství jim pravda není cizí, je to jistě i jedna z jejich tváří, ale na takto rozjeté hlasy by to musel být sakra sarkastický žertík. Nevím, zda si špatně pamatuji, ale Mirka Vlasáka jsem spíše vídal s šestistrunnou kytarou, nicméně přechodem na dvanáct strun mu kvality i vitality v hraní rozhodně nebylo. Navíc vzhledem k tomu, že kytara je přes různé rytmické pomůcky v zásadě jediným hudebním nástrojem v kapele, je její rozmanitější zvuk pro projev spíše přínosem. Občasným hudebním vstupem Honzy Rotha (na mandolínu a foukací harmoniku) či Lucky Cíchové (na kontrabas) dal hudební projev kolínského koncertu nejenom vzpomenout na staré časy, kdy bývali ještě triem, ale hlavně ukázal, že stabilní druhý hudební nástroj by jistě skupinu Tata Mia posunul k lepším zítřkům. Tatahraní nekončí, naopak je teprve na svém úplném začátku a já přeji skupině Tata Mia, aby jeho první proběhnuvší část byla doslova neopakovatelná, a v dalším pokračování jsme opětovně slyšeli nejenom výtečného hosta, ale i domácí duo!